

SFÂNTUL PORFIRIE
KAVSOKALYVITUL

Când voi pleca,
voi fi mai aproape
de voi

Traducere din limba greacă și note de
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

Cuprins

Prolog.....	7
-------------	---

MĂRTURII

1. „Să păstrați dreaptă credința pentru că vin ani grei”	19
2. „O să am grijă să ajungi acasă”	30
3. „Au demon...!”	34
4. Un profet contemporan	36
5. „M-a luat la bani mărunți”	56
6. „Am fost acolo...!”	60
7. „Tu ești stareța?”	67
8. „Cortizon și iar cortizon”	74
9. „O priveliște minunată”	84
10. Nepocăit (?).....	86
11. „Eu mă gândeam și el îmi răspundea”	88
12. Augustin Kantiótis	99
13. „Să-ți sufle vântul în față”.....	102
14. „Unic și irepetabil”	110
15. Optimism și sensibilitate sfântă	116
16. Profet după Hristos	118
17. Tot ce spunea era de la Dumnezeu	120
18. Așa trebuie să fie monahul	132
19. „Sunt analfabet, dar le văd pe toate”	134
20. Binecuvântarea sa se revarsă asupra vieții noastre	145
21. „Aveți o avere”	148
22. „Eram lângă tine, și ți-a fost teamă?”	155

23. Universul... are un sfârșit	159
24. „Aici s-au vărsat... multe lacrimi”	174
25. „Îți sunt de-ajuns câte ți-am spus?”	176
26. „Soțul tău va trăi și se va face bine”	180
27. O moarte dureroasă	182
28. În pelerinaj la „cea mai bună” mănăstire din Creta	185
29. Maica Porfirie și părintele Daniil Gouvális ..	198
30. Bunul creștin nu ține minte răul	207
31. „Pe noi slujbele ne vor izbăvi...!”	210
32. „Acesta e harul dumnezeiesc...!”	212
33. „Să facem rugăciune ca s-o ia Dumnezeu” ..	222
34. Din anii de copilărie ai sfântului	225
35. Sfântul Porfirie Tămăduitorul	229
36. „Dumnezeu te are afierosit Lui spre a sluji în lume”	248
37. „Ah, părinte dragă, călcăm icoanele în picioare?!”	251
38. Ne-a ferit copiii de un accident grav	256
39. Prevede schimbarea vremii	261
40. Disparația neașteptată a mașinii sale	263
41. „Vorbeau în limbi și profeteau”	266
42. Examinare medicală de la telefon	279
43. „Dumnezeu e Cel Ce ne ocrotește pe toți” ...	282
44. „Ca să nu ne «joace» diavolul”	290
45. Calea Apostolului Pavel	296
46. S-a dus cu bine fiindcă a ajuns la pocăință adâncă	302
47. Sfântul diagnostichează un copil autist	305
48. A însemnat cu semnul crucii și a vindecat...	309

49. „Nevoința care e de folos sufletului tău...” ..	314
50. „Yoga este vrăjitorie și satanism”	320
51. „A mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, zice Domnul”	324

MINUNI DUPĂ ADORMIREA SFÂNTULUI PORFIRIE

1. „Apărătoare Doamnă”	329
2. Agheasma de la sfeștania Sfântului Porfirie ..	331
3. „Slavă Domnului: am cancer...!”	334
4. Răspunsul papagalului Sfântului Porfirie	336
5. Incendiul	338
6. Sfântul le-a urat bun venit copiilor din satul său	342
7. „Bunicul mi-a suflat în ureche...”	344
8. Aveți un mesaj pe robotul telefonic	351
9. M-a vizitat în visul meu	353
10. „Sfinte, Întreitsfinte Porfirie, ajută-mă...” ..	355
11. „Sfântul mi-a adus nepoata înapoi”	360
12. Schimbarea adusă de o carte	363
13. Vedeam clar toate stelele!	365
14. Ocrotirile sfântului în viața noastră	367
15. Sfântul Porfirie și maica Porfirie	372

DIFERITE SFATURI NUTRIȚIONALE ALE SFÂNTULUI PORFIRIE

Sfaturi nutriționale	381
Sfaturi medicale	383
Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul	384
Rugăciune către Sfântul Porfirie	385
„Porfirie...”	386

PROLOG

Cuviosul de Dumnezeu purtător și de minuni făcător Porfirie Kavsokalyvítul, ctitorul Sfintei Mănăstiri Schimbarea la Față a Mântuitorului de la Milesi, a fost un mare luceafăr de dimineață, profet al generației noastre, prin care s-a adevărit încă o dată prezența Sfântului Duh în epoca noastră contemporană.

Belșugul său de virtuți, viețuirea sfântă, bogatele și marile harisme (vederea duhovnicească, preștiința, prezicerea, vindecarea ș.a.) au făcut din el un adevărat far duhovnicesc prealuminat, care va îndruma și generațiile viitoare. Harismele lui, în toată măreția lor, aveau să-l însoțească vreme de șaptezeci de ani, până la sfârșitul vieții sale pământești, adevărindu-ne că a fost locaș al Sfântului Duh.

Nenumăratele mărturii despre puternica sa harismă profetică vădesc părtășia pe care cuviosul o avea cu Dumnezeu. Prieten al lui Hristos, cu cunoștința nemijlocită a Lui, ajunsese să descopere voia Sa privitoare la cele viitoare, care nouă, tuturor, ne sunt necunoscute, întuneca-

te și enigmatice. Neîndoielnic este că sfântul de la stadiul curățirii a ajuns foarte repede la cel al luminării, la îndumnezeire (la vederea lui Dumnezeu) și desăvârșire.

Trăia la o măsură foarte înaltă Harul dumnezeiesc și sub insuflarea Sfântului Duh „alerga” în viitor și prezicea, conștient de răspunderea sa, cele ce aveau să vină cu scopul zidirii sufletelor în Hristos. Din primii ani ai slujirii sale duhovnicești oamenii l-au numit „părintele-profet”.

Profeți nu au existat doar în *Vechiul*, ci și în *Noul Testament*. În acest sens, cuvântul „profet” este atribuit și Apostolilor și Părinților din *Noul Testament*.

Cuviosul Porfirie a trecut la cele veșnice după calendarul nou pe 2 decembrie 1991, în ziua prăznuirii Prorocului Avacum, și după calendarul aghiorit pe 19 noiembrie, în ziua prăznuirii Prorocului Avdie. Este prăznuit și el ca un alt profet cu puțin înainte de Crăciun.¹

Sfântul Porfirie obișnuia să vorbească cu eros dumnezeiesc aproape numai despre Hristos. Învățătura sa este hristocentrică. Redă cu cuvintele sale atitudinea noastră față de Hristos, Care e iubitul, prietenul, fratele nostru.²

Cunoscătorul și insuflatul de Dumnezeu Cuvios Porfirie a avut harisme mai presus de fire;

¹Biserica a așezat prăznuirea celor mai mulți dintre proroci înainte de Crăciun, în primul rând fiindcă au profetit venirea lui Mesia, Întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul.

²*Hristos e totul* [după o înregistrare pe bandă magnetică], Ed. Sfintei Sihăstriei „Schimbarea la Față a Domnului”, 2013.

călătoria în timp și în spațiu, învingând oricare dintre legile fizicii. Se mișca dincolo de orice limitare locală sau temporală, depășind toate obstacolele fizice.

Reducând la zero distanțele, ajungea la cealaltă margine a planetei, în adâncurile mării, în străfundurile pământului, în abisul celest, în nemărginirea spațiului cosmic... pretutindeni! Și vedea totul.¹

De asemenea, trecutul, prezentul și viitorul se desfășurau înaintea sa. Se ducea veacuri înapoi, în vremea lui Hristos, și trăia evenimentele sfinte. A trăit taine pe care nu le-a descoperit niciodată. Vedea istoria unui loc, a unei mănăstiri, a unui obiect. Vedea scene petrecute cu secole înainte; trecutul unui om din anii copilăriei, viitorul, până și moartea lui. Pentru cuvios nu existau zăgazuri. Toate îi erau cunoscute, fiindcă Dumnezeu Cel Atotînțelept, Atotputernic și Atotștiutor i le făcea cunoscute.

Cuviosul sonda adâncurile, măsura în lung și-n lat pământul, dar și sufletul omenesc. Desco-

¹ În 1988, la 3 dimineața, într-o bisericuță dărăpănată, sfântul a spus, printre altele, și următoarele lucruri, care au fost înregistrate fără ca el să știe: „...când Hristos vine la om, când intră în suflet, sufletul se face altfel. Trăiește pretutindeni, printre astre, în lumea duhovnicească, în abis, în univers, trăiește...”

... nu vreau să-mi silnicesc sinea. Dar de multe ori trăiesc cu Harul lui Dumnezeu, fără să vorbesc. Nu-mi e îngăduit. Ei! Spun ceea ce mi se îngăduie, dar nu pot spune întotdeauna [totul]” (*Hristos e totul* [după o înregistrare pe bandă magnetică], Ed. Sfintei Sihăstriei „Schimbarea la Față a Domnului”).

Respectarea izvoare subterane, morminte antice și tot ce se află sub pământ, ascuns vederii și îngropat.

Vedea totodată cele mai tănuite gânduri, patimile ascunse și nemărturisite, agoniile, confuziile și atâtea alte lucruri ce apasă sufletul necăjit și chinuit.

Vedea ca printr-un radioscop, radiografiind și diagnosticând cu precizie și fără eroare sufletul și trupul, spiritul și materia. Vedea și cerceta lăuntric trupul omenesc cu o acrivie superioară chiar și celor mai moderne aparate medicale. Rugăciunea sa avea o putere de neînchipuit: atinzea și vindeca, făcea de la distanță semnul crucii și tămăduia, înălța o rugăciune și ea se împlinea. Ca un bun păstor preschimba sufletele omenești și le aducea la pocăință, spre a le călăuzi la Hristos. Cu puține cuvinte, aprindea flacăra dumnezeiască în inimile oamenilor. Nu certa; îmboldea tainic, însuflețea, trezea erosul dumnezeiesc.

Întreaga viață a sfântului trezește admirația oricărui cercetător întrucât va întâlni combinații rare și antiteze frumoase, din care se arată în cele din urmă măreția și slava lui Dumnezeu.

De mic sfântul muncește. Tatăl e absent, fiind plecat la muncă în America. Din pricina sărăciei și înainte de a gusta îndeajuns căldura familială, dragostea și afecțiunea părintești, mama îl va trimite – n-avea decât șapte-opt ani – să muncească într-o mină de cărbuni, apoi pe la băcăni, de parte de casă. Viața sa începe cu mari greutăți, însă micuțul Evánghelos nu se plânge niciodată

de nimic. Dimpotrivă, mulțumește și dă slavă lui Dumnezeu.

De-abia silabisind *Viața* Sfântului Ioan Colibașul, se naște numaidecât în el dorul de monahism. Nu știe ce înseamnă monahul, mănăstirea.¹ În inimă i-a căzut o mică sămânță, care a încolțit imediat, a prins rădăcini și a dat rod.

De la 16 ani Harul s-a revărsat asupra lui, îmbogățindu-l cu harisme rare. Unui copil atât de necopt i s-au dat atât de mari și multe harisme, pe care alți asceți și nevoitori nu au izbutit să le primească în ciuda nevoițelor lor duhovnicești îndelungate și aspre. Majoritatea copiilor de vârsta sa trăiau fără griji, pradă capriciilor, sub ocrotirea părinților. Însă tânărul monah Nichita² s-a dăruit cu totul Luminii, Adevărului, Vieții și a bineplăcut atât de mult lui Dumnezeu Cel Atotînțelept, Care l-a socotit pregătit și vrednic să-și asume răspunderea acestor harisme rare, fără primejdia de a se vătăma pe sine, spre folosul Bisericii.

Sfântul a urmat numai clasa întâi primară, dar nu a învățat nimic, pentru că învățătorul era bolnav. A învățat singur să citească, buchisind în timp ce păștea oile. Nimic altceva. A fost sărac, dintr-o familie neînsemnată, neștiutor de carte, „încuiat” și rușinos³, așa cum spunea el însuși. Ci-

¹ *Viața și cuvintele*, Sf. Mănăstire Chysopighí, Haniá, 2015, p. 49.

² Acesta a fost primul nume al sfântului când s-a făcut monah.

³ *Viața și cuvintele*, Sf. Mănăstire Chysopighí, Haniá, 2015, p. 49.

Respect pentru oameni și sărăcie

ne s-ar fi așteptat că acest copil cu atât de puține cunoștințe de școală avea să devină cel mai cunoscut, inteligent și înțelept dintre toți? Cine s-ar fi așteptat ca oameni de știință, care și-au dedicat întreaga viață educației, înțelepții lumii acesteia să pălească în fața sărmanului și neștiutorului de carte Porfirie? Sfântul era în stare să vorbească pe teme științifice și în toate limbile. Așa cum spune Apostolul Pavel: „Toate sunt goale și descoperite, pentru ochii Lui.”¹

Sfântul nu a disprețuit învățătura; dimpotrivă, era interesat de toate științele. Înțelepciunea sa însă a fost darul lui Dumnezeu Cel Atotștiutor. Cel ce se umple de Duhul Sfânt dobândește cunoștința de la Dumnezeu. La întrebarea: „Părinte, pe toate le vezi?”, cuviosul i-a răspuns: „Dacă ceva nu văd, îmi fac semnul crucii și spun: «Luminează-mă, Hristoase, ca să văd și asta», și atunci o văd.”² De asemenea, mărturisea: „Tot ce vă spun este de la Duhul Sfânt; dacă nu am Harul, nu vorbesc.”

În viața obișnuită nu se distingea nici prin elocvență, nici prin talent retoric. Vorbea firesc, spontan, simplu, liber și neprefăcut, ca pescarii cei neștiutori de carte, ca Apostolii.

Avea harisma cuvântului și a cuvântării despre Dumnezeu. A ajuns călăuză, sfetnic, dascăl și păstor nerătăcit al miilor de suflete de oa-

¹ Evr. 4, 13.

² Mărturia domnului Emmanuil Kapetanákis în cartea de față (cf. *infra*, mărturia 22).

meni săraci și bogați, celebri și neștiuți, educați și neștiutori de carte. Așa cum zice Apostolul Pavel: „Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari.”¹

Sfântul nu a ales noblețea lumească; nu stăpâna gesturile și conduita exterioară ale oamenilor nobili. În modul de comportament, nu era adeptul etichetei; nu respecta anumite convenții; nu era un model de purtare nobilă și aleasă. Însă recunoaște, prin felul de a se adresa interlocutorilor cu „băi” și „măi”, că dorește să creeze o atmosferă de familiaritate.²

Nu insistă asupra aspectului formal, ci caută esențialul: să ajute sufletele. Când spune „măi”, e ca și cum ar spune „dragul meu/draga mea”. Este cel mai autentic și nobil om. După mărturia celor care l-au cunoscut, este cel mai dulce om, cu cea mai bună dispoziție: îi iubește și respectă pe toți, drepti și păcătoși, cu cea mai curată, adevărată și jertfelnică iubire; cu suflet de poet, cu o sfântă sensibilitate și smerenie, cu iubire desăvârșită. Nu se arată ca fiind bun, virtuos, sfânt, ci este cu adevărat sfânt.

Mulțumită curăției deosebite, sfântul a atras asupra sa Harul dumnezeiesc. Acest atât de neprihănit, neîntinat și curat preot și monah la vâr-

¹ I Cor. 1, 27.

² Arhim. Anania Kousténis, *Cuvinte despre Sfântul Porfirie*, Ed. Kypris, 2015, p. 36.

sta de 34 de ani „și-a ridicat coliba” în mijlocul pierzaniei și „a zdrobit cursele demonilor”¹, povățuind păcătoșii pe calea mântuirii.

Vreme de 33 de ani a fost în mijlocul oamenilor din lumea interlopă. Cu desfrânate și proxeneți, imorali și hoți, cu degenerați și vrăjitori, și totuși păcatul nu l-a atins defel. Nu a judecat pe nimeni; numai i-a iubit pe toți, cu iubire în Hristos, și i-a ajutat. Odată a spus: „Câteodată vin la mine și băieți, și fete. Bieții de ei, câte n-au săvârșit, toate păcatele trupești, însă eu îi iubesc.”² Nu detestă păcătosul, ci păcatul.

Sfântul a fost o floare neprihănită și binemerositoare pe drumurile întinate ale Omoniei. A venit din isihia Sfântului Munte în Atena cea tumultuoasă; din pustia Kavsokalýviei, în Omonia cea înțesată de lume; din locul cel sfânt, în locul cel păcătos. A venit în inima, în centrul Greciei, în Atena; în inima celui de-al douăzecilea veac. Visul lui a fost să se piardă, să trăiască neștiut de nimeni, însă Dumnezeu Cel Atotînțelept, judecând că e în toate privințele vrednic, l-a scos în față, l-a făcut cunoscut întregii lumi.³

Sfântul Porfirie, asemenea unui Iov mult-pătimitor (drept și profet), a dat dovadă de multă răbdare, îndurând fără murmur o mulțime de boli. Nu s-a rugat niciodată pentru ele; îi era

¹ Troparul Sfântului Ioan Colibașul (15 ianuarie).

² K. Giannitsiôtis, *În preajma părintelui Porfirie*, 2006, p. 354.

³ Nu e întâmplător că primea telefoane din cealaltă parte a lumii: din Oceanul Pacific, din Africa, din America, din Anglia, din Caraibe... ș.a.m.d.

rușine s-o facă din pricina simțului răspunderii și a conștiințiozității sale, fiindcă nutrea o mare recunoștință față de Dumnezeu. Însă în primul rând le vedea pe toate acestea drept un dar al iubirii lui Dumnezeu. Le spunea celorlalți: „Nu vă rugați să mă fac bine. Să vă rugați să mă fac bun.”¹

Deși avea dureri cumplite, n-a încetat niciodată să primească lume și să-i ofere mângâiere. Cu atâtea dureri în trupul și în sufletul său sfânt, vedea cum sufletele oamenilor erau chinuite de păcat. Avea dureri (în trup) și iubea. Iubea și avea dureri (în suflet). Spunea: „Cine vrea să se facă creștin trebuie mai întâi să devină poet. Aceasta e! Trebuie să [înveți să] suferi. Să iubești și să știi ce e suferința. Să suferi pentru cel pe care-l iubești. Iubirea trudește pentru cel iubit!”²

El, care a dat de mic totul pentru Dumnezeu, credea că nu-L iubește îndeajuns. El, care făcea „semne și minuni”, se gândea numai la ce răspuns avea să dea lui Hristos în ceasul Judecății. Ca un rob cu adevărat smerit al lui Dumnezeu a ales ca și moartea să-i fie smerită. Era atât de smerit, și de aceea era atât de dumnezeiește de frumos și de măreț...

Ca un înger pământean a venit de sus, de pe Athon, și ne-a dăruit cu mână largă binecuvântarea sa, mesajul iubirii lui Hristos. A trasat o ca-

¹ Arhim. Anania Kousténis, *Cuvinte...*, p. 117.

² *Viața și cuvintele*, Sf. Mănăstire Chysopighi, Haniá, 2015, p. 49.

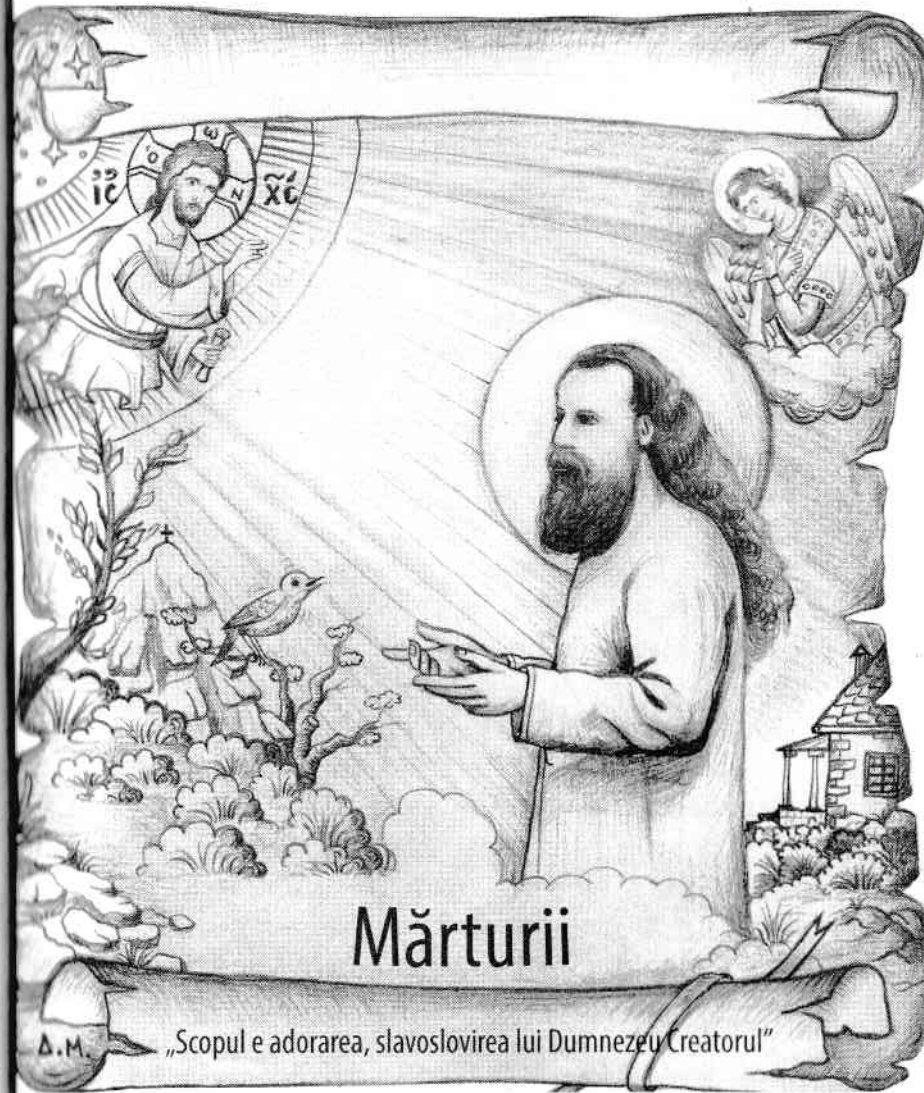
le atotluminoasă și a plecat din nou pe drumul spre patria sa cerească. Acolo unde aparține pentru totdeauna ca un cetățean ceresc...

Am vrea să aducem multe și calde noastre mulțumiri tuturor celor ce ne-au încredințat cu multă sânguință mărturiile lor, care, de altfel, au și fost evenimente decisive din viața lor. Făcându-ne și noi părtași trăirilor lor personale, ni se întărește credința, învățăm și totodată ni se oferă o pildă vie, din zilele noastre, de sfințenie.

Calde mulțumiri aducem, de asemenea, tuturor celor ce au contribuit moral și material la finalizarea și editarea acestei cărți.

Sfântul Porfirie să binecuvânteze întotdeauna pe cei ce îi cer mijlocirile, să ne îndrume pe calea mântuirii și să reverse din belșug harul său asupra noastră a tuturor. Amin.

*Chilia Sfinților Teodori
Kareea
Sfântul Munte*

Mărturii

Δ.Μ.

„Scopul e adorarea, slavoslovirea lui Dumnezeu Creatorul”